

тишалъ въ крѣпостѣта, овладѣлъ ѿ на сила, и зѣлъ жената, дъщерѣта Кантавлѣсова, и сичките мъвѣщи. Тогава се върнали при Антиоха, който сѣдѣлъ на столѣтъ Александровъ, и мъ се поклонили като на царь. Антиохъ попыталъ Кантавлѣса, и рѣкълъ: Кѣлкото нѣща ти зѣ бѣагрѣдъ, зѣли си ги. Тѣй отвѣщаль: съсз твоѣта сила, ѿ державнѣйшій царю! зѣхъ ги, най паче и побече: но много ти се молимъ, да ми дадешъ Антиоха да дѣйде при майка ми вѣстникъ съ мене, защѣ го видѣхъ много бѣнакъ, и мѣдѣръ въ войската

КАНТАВЛУСЪ СЕ ВРѢЩА ПРИ КАНДАКИ.

Антиохъ повелѣлъ да отиде Александръ вѣстникъ при Кандаки. Прочѣе поклонилисе и двамата, и трѣгнали да отидатъ камъ царѣцата. Въ пѣтъжтъ като се разговарали, Кантавлѣсъ рѣкълъ: по всичка вселѣннаа по-мѣдръ человекъ, и по-бѣнакъ не самъ видѣлъ. Съсз всѣка правда Александръ царствѣва сичкѣжтъ свѣтъ, защѣто има такива человекъцы. Александръ за да го испѣта какво сѣрдце ималъ камъ него, рѣкълъ мъ: Имѣ ми вѣра брате Кантавлѣсе, защѣ много человекъцы има при Александра по-добри отъ мене. Пѣрвыо ѣ Филѣнъ по-старыо, Филѣппъ ѣ, Селѣвкѣй, Птолемѣй, Антигѣнъ, и подѣръ тѣхъ самъ и азъ Антиохъ, Кантавлѣсъ рѣкълъ: видѣхъ ги и тѣхъ, но по-дѣбѣръ имамъ тебѣ, нежели оныѣ сичките: отистинна, ты си до-